

Svetli kralj

LOJD ALEKSANDER

Prevela
Dubravka Srećković Divković

■ Laguna ■

Naslov originala

Lloyd Alexander
THE HIGH KING

Copyright © 1968 by Lloyd Alexander

Rebowed 1996. All rights reserved.

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

Cover Illustration Copyright © 2008 by Predrag Đukić

*Momcima koji su mogli biti Taran
i devojka koje će uvek biti Ajlonvi*

PRIDEJNSKI LETOPISI:

KNJIGA TRI ZNANJA

CRNI KOTAO

LIROV ZAMAK

TARAN LUTALICA

SVETLI KRALJ

Sadržaj

	PIŠČEVA NAPOMENA / 11
I	DOLASCI / 13
II	DRVCA-SLOVA / 24
III	PROROČANSTVO / 36
IV	ZAMAK KRALJA SMOJTA / 47
V	OSMATRAČ / 57
VI	NASAD JAJA / 68
VII	KRALJ MONE / 76
VIII	GLASNICI / 85
IX	STEG / 92
X	PRIDERIJEV DOLAZAK / 106
XI	TVRĐAVA / 117
XII	CRVENICE / 127
XIII	TMINA / 140
XIV	BELI DAN / 155
XV	REKA OD LEDA / 165
XVI	VOLŠEBNIK / 175
XVII	MEĆAVA / 182
XVIII	PLANINA ALA / 193
XIX	GOSPODAR SMRTI / 200
XX	DAR / 213
XXI	RASTANCI / 222

Piščeva napomena

Uprkos nedostacima Pridejnskih letopisa, nijedne mi druge knjige nisu pružile veću radost pri pisanju. S tugom sam došao do kraja ovog putovanja, svestan da ne mogu nepri- strasno dati primedbe u vezi s nečim što me je toliko dugo i toliko lično zaokupljivalo.

Moram, međutim, upozoriti čitaoce ovog petog letopisa da očekuju neočekivano. Po građi je donekle drugačiji, obuhvatniji. Ako ima više spoljnih sukoba, ja sam pak pokušao da dodam više unutrašnjeg sadržaja; ako forma prati oblik starih narodnih junačkih predanja, pojedinci su, nadam se, istinski ljudi. I mada ova knjiga opisuje borbu epskih razmera, gde su Taran, princeza Ajlonvi, Fleudur Flam, pa čak i vidovita svinja Hen Ven primorani da dosegnu granice svojih snaga, opet je to bitka čije su posledice dublje prirode nego sama borba. Poslednji izbor, koji čak ni odani Gergi ne može da izbegne, gotovo je preteško podneti. Srećom, tako nešto nikad nam se ne nudi u stvarnom životu – makar ne pod tako strogim uslo- vima. No u drugom jednom smislu, s takvim izborom susre- ćemo se stalno iznova, jer nikad za nas nije konačan. Hoće li Svinjar Pomoćnik valjano izabrati, da li je svršetak srećan, žalostan ili oboje – to čitaoci moraju zaključiti sami.

Poput prethodnih priča, i ova se pustolovina može čitati nezavisno od ostalih. Pa ipak, izvesna pitanja koja već dugo

postoje rešavaju se ovde. Zašto je onome podrugljivom drip-cu Magu dopušteno da pobegne iz Lirovog zamka? Šta se desilo s tesnogrudim džinom Glejom? Sme li se Ahreni odista verovati u Ker Dalbenu? I naravno, tu je i tajna Taranovih roditelja. Čitaoci koji su me o tome zapitkivali uvideće zašto im, sve dosad, nisam mogao dati celovit odgovor a da im ne pokvarim iznenađenje.

Što se tiče samoga Pridejna, jeste on delom nalik Velsu, ali sada to više no ikad nije Vels: isprva sam ga zamišljao kao malu zemlju koja postoji samo u mojoj uobrazilji. Otad se za mene uveliko razrastao. Iako je ponikao iz velškog predanja, proširio se u moj pokušaj da stvorim izmaštanu zemlju koja će odgovarati stvarnome svetu.

Prvi prijatelji Družine i dan-danas su postojani kao što su bili i u početku: za mnoge koje sam smatrao novajlijama ispostavilo se da su sve vreme bili stari prijatelji. Dugujem, svima njima, znatno više nego što slute; i kao i uvek, ove im stranice nudim s toplinom, u nadi da neće smatrati da je ishod previše podbacio u odnosu na obećanje. Ukoliko je vreme iskušalo i dokazalo strpljenje koje su mi ukazali, samo je još produbilo moju ljubav prema njima.

GLAVA I

Dolasci

Pod lednim, tmurnim nebom dva su jahača kaskala ledinom. Taran, stasitiji konjanik, okrenu lice ka vetru i naže se napred u sedlu, očiju uprtih u daleka brda. O pasu mu je visio mač, a o ramenu srebrom okovani bojni rog. Njegov sadrug Gergi, rutaviji od ponija kog je jahao, uvi se u pohabani ogrtač, protrlja promrzle uši, pa stade da stenje tako žalostivo da Taran najzad zaustavi konja.

„Ne, ne!“, povika Gergi. „Verni Gergi tera dalje! Prati on dobroga gospodara, oj, da, kao što uvek i radi. Nema veze za njegova drmusavanja i boljavanja! Nema veze za klonjavanja njegove sirote mekane glave!“

Taran se osmehnu jer vide da Gergi, uprkos odvažnim rečima, merka zaklon u jasenovom šumarku. „Imamo vremena na pretek“, odgovori. „Čeznem da sam kod kuće, ali ne po cenu te tvoje sirote mekane glave. Ulogorićemo se ovde i ne idemo dalje do jutra.“

Pripeše konje i naložiše vaticu u prstenu od kamenova. Gergi se sklupča i već je hrkao gotovo i pre no što je do kraja progutao hranu. Iako umoran kao i sadrug mu, Taran se lati popravke konjske opreme. Odjednom prekide i skoči na noge. U visini je, ka njemu, ponirao krilat obris.

„Gledaj!“, viknu Taran kad je Gergi, još omamljen od sna, seo i zažmirkao. „Ovo je Graka! Mora biti da ga je Dalben poslao da nas nađe.“

Vrana zaleprša krilima, zaklepeta kljunom, pa glasno zagrakta pre no što će sleteti na Taranovu pruženu pesnicu.

„Ajlonvi!“, gaknu Graka koliko ga grlo služi. „Ajlonvi! Princeza! Kuća!“

S Tarana umor spade kao plašt. Gergi, potpuno razbuđen i razdragano vičući, pohrli da odveže ždrepece. Taran se vinu na Melinlasa, obode sivoga pastuva, pa galopom polete iz šumarka, s Grakom na ramenu i Gergijem i ponijem što su toptali tik iza njega.

Jahali su dan i noć, jedva stajući radi zalogaja hrane ili časka sna, izvlačeći iz svojih ždrebaca svu brzinu i snagu, stalno na jug, iz kotline pa preko Velikog Avrena, sve dok se, u vedro jutro, pred njima ponovo nisu prostirale njive Ker Dalbena.

Od onoga časa kad je Taran nogom kročio preko praga, u kolibi je zavladao takva pometnja da maltene nije znao kuda udara. Graka je smesta počeo da toroče i lepeće krilima; Kal, kome su se ogromna čela i široko lice sijali od oduševljenja, tapšao je Tarana po leđima; za to vreme se pak Gergi der-njao od ushićenja i poskakivao kao oblak krzna što leti na sve strane. Čak je i drevni volšebnik Dalben, koji je retko dozvoljavao da mu ma šta poremeti duboko razmišljanje, ishramao iz svoje odaje da posmatra dobrodošlicu. Usred svega ovoga, Taran maltene nikako da opazi Ajlonvi, premda je kroz halabuku vrlo jasno čuo princezin glas.

„Tarane od Ker Dalbena“, viknu ona dok se borio da joj se primakne, „danim sam čekala da te vidim! Posle onoliko vremena provedenog na strani, dok sam se učila da budem mlada gospa – kao da to nisam bila pre nego što sam otišla – sad kad sam konačno kod kuće, tebe čak i nema ovde!“

U trenu se stvorio kraj nje. Vitka princeza još je o vratu nosila polumesec od srebra, a na ruci prsten koji je izradio Čestiti narod. Ali sad joj je čelo krasio pljosnat zlatni obruč, a njen raskošni izgled odjednom uli Taranu svest o tome da mu je ogrtač prljav od puta, a čizme kaljave.

„A ako zamišljaš da je život u dvorcu prijatan“, nastavi Ajlonvi ne zastajući ni da udahne, „mogu ti reći da nije. Dosadno i sumorno! Terali su me da spavam u posteljama s dunjama od guščijih peruški, taman da te uguše; sigurna sam da su guskama bile potrebnije – to jest, peruške, ne dunje. Pa služitelji da ti donesu baš ono što ti se ne jede. I pranje kose, bilo joj to potrebno ili ne. I šivenje i tkanje i izvođenje knikseva i sve nešto koješta o čemu ne želim čak ni da razmišljam. Ne pamtim kad sam isukala mač...“

Ajlonvi iznenadno začuta i radoznalo se zagleda u Tarana. „Čudno“, reče. „Nešto je na tebi drugačije. Nije kosa, mada stvarno deluje kao da si se sam šišao, i to žmurečki. Nego je... Hm, ne mogu baš da se izrazim. Mislim, dok to sâm ne kažeš, niko ne bi pogodio da si svinjar pomoćnik.“

Taran se toplo nasmeja Ajlonvinom zbunjenom mrštenju. „Avaj, odavno beše kad sam negovao Hen Ven. Zaista, dok smo putovali među narodom Slobodnih vlastelinstava, Gergi i ja smo se gotovo sa svakim poslom patili, jedino svinjari nismo bili. Ovaj sam ogrtač izatkao na razboju Dvivah Tkalje; ovaj mač – Hevid Kovač me je naučio kako da ga iskusim. A ovo“, reče s prizvukom tuge, izvukavši ispod kaputa zemljanu zdelu, „ovakvo kakvo je, načinio sam za točkom Anlava Glinotvorca.“ On joj spusti zdelu u šake. „Ako ti je po volji, tvoja je.“

„Slatka je“, odgovori Ajlonvi. „Da, čuvaću je. Ali i to je ono što sam mislila. Ne kažem ja da nisi dobar svinjar pomoćnik, jer sam ubeđena da si najbolji u Pridejnu, ali ima tu još nešto...“

„Istinu zboriš, princezo“, umetnu se Kal. „Ostavio nas je kao svinjar, a vraća se sa izgledom kao da može da ostvari sve na šta se namerači, šta god to bilo.“

Taran odmahnu glavom. „Naučio sam da nisam ni kovač mačeva ni ткаč. Niti, avaj, grnčar. Gergi i ja smo već tugovali za kućom kad nas je Graka našao, i ovde ćemo i ostati.“

„To mi je milo“, uzvratil Ajlonvi. „Sve što se o tebi znalo bilo je da lutaš tamo-amo, tuda-svuda. Dalben mi je rekao da si tražio roditelje. A onda si sreo nekog za kog si mislio da ti je otac, ali ti nije bio otac. Ili je obrnuto? Nisam baš sve povezala.“

„Malo tu šta ima da se razume“, reče Taran. „Šta sam tražio, to sam i našao. Mada nije bilo ono čemu sam se nadao.“

„Ne, nije“, promrmore Dalben, koji je pomno posmatrao Tarana. „Našao si više nego što si tražio, i postigao možda više no što znaš.“

„I dalje mi nije jasno zašto si želeo da ideš iz Ker Dalbena...“, zausti Ajlonvi.

Taran ne imade prilike da odgovori, jer neko ga zgrabi za ruku i stade silovito da je tresne.

„Zdravo živo!“, povika mladić svetloplavih očiju i kose boje žita. Lepo izvezeni ogrtač izgledao mu je kao da se pokvasio, pa bio isceden. Vezice na cipelama, pokidane na nekoliko mesta, behu ponovo vezane u ogromne neuredne čvorove.

„Prinče Rune!“ Zamalo da ga Taran ne prepozna. Run beše izrastao i smršao, mada mu je osmeh bio razvučen kao i vazda.

„Kralju Rune, zapravo“, odgovori mladić, „pošto mi je prošlog leta umro otac. To i jeste jedan od razloga što je princeza Ajlonvi sad ovde. Majka je htela da je zadrži s nama na Moni, da dovrši školovanje. A znate već moju majku! Nikako da se okane, čak i kad je Dalben poručio da Ajlonvi treba da

ide kući. I tako sam ja“, ponosno dodade, „konačno tresnuo rukom o sto. Naredio sam da se opremi brod, pa isplovismo iz Luke Mone. Čudo jedno šta sve kralj može da uradi kad se reši!“

„Još smo nešto doneli, takođe“, nastavi Run pokazujući napred, ka vatri, gde Taran prvi put primeti punačkog čovečuljka koji je sedeo sa šerpenjom između kolena. Neznamac oliza prste i nabrčka majušni nos u Taranovom pravcu. Ne potruđi se da ustane, već samo odsečno klimnu glavom, a neravna čupa kose oko loptaste glave zaleluja mu se kao barsko bilje pod vodom.

Taran je zurio ne verujući svojim očima. Čovečuljak se pridiže i šmrknu s nekom mešavinom oholosti i povređenih osećanja.

„Ne bi trebalo da je muka upamtiti džina“, osorno reče.

„Upamtiti?“, uzvratil Taran. „Kako ne bih! Pećina na Moni! Mada, kad sam te poslednji put video, bio si – veći, u najmanju ruku. Ali to si ti, uprkos svemu. Vala baš stvarno! Glej!“

„Dok sam bio džin“, reče Glej, „malo bi me ko tako brzo zaboravio. Na nesreću je ispalo tako kako je ispalo. Bogme, u pećini...“

„Sad si ga opet podbo“, prošaputa Ajlonvi Taranu. „Ima da tera ovako sve dok dobrano ne sveneš, o blistavim danima kad je bio džin. Prestajće da priča samo da bi jeo, i prestajće da jede samo da bi pričao. To s jelom razumem, budući da je toliko dugo živeo isključivo na pečurkama. Ali kao džin mora da je bio beda, pa bi se pomislilo da bi to želeo da zaboravi.“

„Znam da je Dalben poslao Graku s napitkom da smanji Gleja na pređašnju veličinu“, odgovori Taran. „O onome što se otad desilo s njim nisam imao vesti.“

„To mu se desilo“, kaza Ajlonvi. „Čim se oslobodio iz pećine, zaputio se u Runov zamak. Niko nije imao srca da ga vrati s praga, iako nas je do daske ugnjavio tim svojim beskrajnim, besmislenim pričama. Povelj smo ga sa sobom kad smo krenuli da zaplovimo, misleći da će biti zahvalan Dalbenu i želiti da mu ljudski zahvali. Ama kakvi! Takoreći smo za uši morali da ga odvučemo na brod. Sad kad je tu, žalim što ga nismo ostavili tamo gde je bio.“

„Ali tri nam sadruga nisu ovde“, reče Taran prelećući pogledom po kolibi. „Stari dobri Doli i Fleudur Flam. A nadao sam se da bi i knez Gvidon mogao doći da Ajlonvi poželi dobrodošlicu.“

„Doli šalje najlepše želje“, kaza Kal, „ali moraćemo da se snađemo bez njegovog društva. Teže je iščupati našeg prijatelja patuljka iz kraljevstva Čestitog naroda nego panj iz njive. Neće da se makne. A što se Fleudura Flama tiče, njega i njegovu harfu ništa ne može da odvrati od ma kakvog veselja. Trebalo je da je odavno ovde.“

„A i knez Gvidion“, dodade Dalben. „Imamo on i ja o koječemu da popričamo. Iako vi, omladino, možda u to sumnjate, ponešto je čak ozbiljnije od dočekivanja neke princeze ili svinjara pomoćnika.“

„E, onda ću ovo ponovo da stavim kad dođu Fleudur i knez Gvidion“, reče Ajlonvi skidajući zlatni obruč sa čela, „čisto da vide kako izgleda. Ali neću ga nositi ni tren duže. Napravilo mi je plik i od njega me boli glava – kao da ti neko stiska vrat, samo malo iznad.“

„Ah, princezo“, na to će Dalben s namreškanim osmehom, „kruna je pre muka nego ukras. Ako si to naučila, već si mnogo naučila.“

„Učenje!“, izjavi Ajlonvi. „Preko glave mi je učenje. Ne vidi se, tako da je teško poverovati da mi je tu. Čekajte malo, nije to baš sasvim ni tačno. Evo, ovo sam naučila.“ Iz ogrta-

ča izvuče veliko četvorougono presavijeno platno i gotovo ga stidljivo pruži Taranu. „Za tebe sam ga izvezla. Nije još gotovo, ali htela sam da ga imaš, sve nek je i takvo. Mada priznajem da nije toliko lepo kao predmeti koje si ti izradio.“

Taran raširi tkaninu. Širok koliko njegove ispružene ruke, donekle neuredan vez prikazivao je belu plavooku svinju na zelenom plju.

„To je trebalo da bude Hen Ven“, objasni Ajlonvi dok su se Run i Gergi tiskali napred da detaljnije razgledaju ručni rad.

„Isprva sam pokušavala da na slici izvezem i tebe“, obrati se Ajlonvi Taranu. „Jer ti je toliko draga Hen i jer – jer sam mislila na tebe. Ali izgledao si kao pritka s ptičjim gnezdrom odozgo, nimalo nalik na sebe. Pa sam morala da počnem iznova, samo s Hen. Jednostavno ćeš morati da uverljivo zamisliš sebe kako stojiš kraj nje, malčice levo. Inače nikad ne bih ni ovoliko dovršila, a stvarno sam radila čitavo leto.“

„Ako sam ti tad bio u mislima“, reče Taran, „tvoj mi je rad utoliko draži. Nije bitno što su Henine oči u stvarnosti smeđe.“

Ajlonvi se zagleda u njega, iznenada prestrašena. „Ne sviđa ti se.“

„Sviđa mi se, najčasnija reč“, stade da je umiruje Taran. „Smeđe ili plave, nije to nikakva razlika. Biće korisno...“

„Korisno!“, viknu Ajlonvi. „Nije cilj da bude korisno! To je uspomena, a ne konjski pokrovac! Tarane od Ker Dalbena, ništa ti pod milim bogom ne shvataš.“

„Makar znam“, odvrati Taran dobroćudno se klibereći, „koje su boje Hen Venine oči.“

Ajlonvi zabaci zlatnoridu kosu i isturi bradu. „Pih!“, reče. „I vrlo si verovatno zaboravio koje su boje moje oči.“

„Nije tako, princezo“, tiho odgovori Taran. „Niti sam zaboravio kad si mi ovo dala“, dodade uzimajući ratni rog.

„Njegove su moći bile veće nego što je iko od nas to znao. Sad su nestale, ali još je to blago jer je iz tvojih ruku došlo.“

„Pitala si zašto sam tragao da saznam kog sam porekla“, produži Taran. „Zato što sam se nadao da bi se moglo pokazati kao plemenito, i dalo mi pravo da zatražim ono što se pre nisam usuđivao da tražim. Ta nada je bila zabluda. No čak i bez nje...“

Taran je oklevao, ganjajući najpristalije reči. Pre no što je stigao opet da progovori, vrata kolibe se naglo otvoriše i Taran uplašeno kriknu.

Na pragu je stajao Fleudur Flam. Sviračevo lice beše kao krpica, neravna žuta kosa zalepljena za čelo. Preko ramena je nosio mlitavo telo nekog čoveka.

Taran, a za njim i Run, priskoči da pomogne. Gergi i Ajlonvi su ih pratili dok su polagali nepomičnu ljudsku priliku na pod. Glej, kome su debeljušni obrazi drhturili, zurio je zanemio. U prvom času Taran se beše gotovo zateturao od preneraženja. Sad su mu ruke hitro letele, gotovo same od sebe, da otkopčaju ogrtač i olabave poderani kaput. Pred njim je, na podu od nabijene zemlje, počivao Gvidion, knez od kuće Donine.

Krv mu beše skorela kurjački sivu kosu i išarala usukano lice. Usne su mu stajale podvrnute, zubi iskeženi u borbenom gnevu. Gvidionu ogrtač beše omotan oko jedne ruke, kao da se pri kraju upinjao da se odbrani samo njime.

„Ubili su gospodara Gvidiona!“, kriknu Ajlonvi.

„Živ je – premda jedva“, reče Taran. „Donesi lekarije“, zapovedi Gergiju. „Lekovito bilje iz mojih bisaga...“ Naglo začuta i okrete se Dalbenu. „Oprosti mi. Nije moje da naređujem pod krovom svoga gospodara. Ali to bilje ima veliku moć. Dao mi ga je davno Adaon sin Talijesinov. Tvoje je, ako ga želiš.“

„Znam mu prirodu i nemam nikakvog bilja koje bi bolje poslužilo“, odgovori Dalben. „Niti bi trebalo da zazireš od naređivanja pod ma kojim krovom, budući da si naučio sebi da naređuješ. Imam poverenja u tvoju veštinu jer vidim da ga i ti imaš. Čini kako smatraš da je prikladno.“

Kal je već hrlio iz kuhinje s vodom u legenu. Dalben, koji je klečao kraj Gvidiona, ustade i okrete se sviraču.

„Kakvo je ovo zlodelo?“, prozbori stari volšebnik tek malo jače no šapatom, a ipak mu glas odjeknu kolibom, a oči gnevno sevnuše. „Čija se ruka usudila na njega da udari?“

„Hajkači Anuvina“, uzvрати Fleudur. „Zamalo da dva života oduzmu. Kako si se ti snašao?“, žurno upita Tarana. „Kako ste ih tako brzo pretekli? Budi srećan što nije bilo gore po tebe.“

Taranu, zbunjenom, pogled polete ka izbezumljenom sviraču. „Reči ti nemaju nikakvog značenja, Fleudure.“

„Značenja?“, odgovori svirač. „Znače ono što kazuju. Gvidion je hteo da žrtvuje svoj život kad su se pre nepun sat vremena Hajkači ostrvili na tebe.“

„Ostrvili na mene?“ Taranova pometenost je rasla. „Otkud ti to? Gergi i ja nismo videli nikakve Hajkače. I poslednjih sat vremena smo ovde u Ker Dalbenu.“

„Velikog mi Belina, Flamovi vide ono što vide!“, zavapi Fleudur.

„Drma te groznica“, reče Taran. „I ti si možda povređen opasnije nego što znaš. Samo polako. Pružićemo ti svu pomoć koju uzmognemo.“ Okrete se ponovo Gvidionu, otvori smotuljak bilja koje je Gergi doneo, pa stavi bilje da se natapa u legenu.

Dalbenovo lice beše natušteno. „Pusti svirača da govori“, kaza. „Štošta me u njegovim rečima uznemirava.“

„Gospodar Gvidion i ja smo zajedno jahali iz severnih kraja“, počeo Fleudur. „Prešli smo Avren i bili uveliko na putu

ovamo. Na malom rastojanju ispred nas, na jednoj čistini...“ Svirač zastade i zagleda se pravo u Tarana. „Rođenim sam te očima video! Bio si spopadnut sa svih strana! Vikao si nam u pomoć i mahao da dođemo.“

„Gvidion me je pretekao“, nastavi Fleudur. „Ti si već bio trkom projahao s čistine. Gvidion je leteo za tobom kao vetar. Lijan me je hitro nosila, ali dok sam stigao tamo, nije ti bilo ni traga ni glasa, ali zato je Hajkača bilo čitavo čudo. Svukli su Gvidiona sa sedla. Sopstvenim bi životom platili da su mi se oduprli“, viknu Fleudur. „Ali pobegli su kad sam dojahao. Gvidion je bio blizu smrti i nisam smeo da ga ostavim.“

Fleudur pognu glavu. „Povreda mu je prevazilazila moje sposobnosti vidanja. Nisam mogao ništa više do da ga donešem ovamo ovakvog kakvog ga vidite.“

„Spasao si mu život, druže moj“, reče Taran.

„I izgubio ono za šta bi Gvidion taj život dao!“, kriknu svirač. „Hajkači nisu uspeli da ga ubiju, ali zadesilo ga je još gore zlo. Lišili su ga mača – oružja i korica!“

Taranu stade dah. Zabrinut samo za sadrugove rane, nije primetio da crni mač Dirnvin više ne visi Gvidionu o boku. Ispuni ga strava. Dirnvin, začarani mač, plamteće oružje pradrevne moći, sad je u rukama Hajkača. Odneće ga svome zapovedniku: Araunu Gospodaru Smrti, u tamno carstvo Anuvina.

Fleudur klonu na pod i zari glavu u šake. „A moja je vlastita pamet izvetrila, čim mi veliš da nisi ti bio onaj što nas je dozivao.“

„Šta si to video, ne mogu da prosudim“, kaza Taran. „Prva briga nam je Gvidionov život. O ovome ćemo pričati kad ti se pamćenje razbistri.“

„Dovoljno je sviračevo pamćenje bistro.“ Neka žena u crnim haljama istupi iz mračnog ugla odakle je ćutke slušala, pa polako zakorači usred družine. Duga nespletana kosa

blistala joj je kao bledo srebro; samrtna lepota njenog lica ne beše potpuno nestala, iako je sad delovala zasenjeno, istrošeno, trajala kao san kog se čovek samo napola seća.

„Zla nam kob kvari ovaj susret, Svinjaru Pomoćniče“, reče Ahren. „Ali svejedno, dobro došao. Šta, dakle, zar me se još plašiš?“, dodade videvši Taranov unezveren pogled. Pa se osmehnu. Zubi su joj bili oštri. „Niti je Ajlonvi kći Angaradina zaboravila moje moći, iako je ona ta koja ih je razorila u zamku Lirovom. A ipak, otkako ovde obitavam, zar ne služim Dalbena podjednako dobro kao ma ko među vama?“

Ahren krupnim korakom priđe opruženom Gvidionovom obličju. „Gospodar Gvidion će preživeti“, reče. „Ali može ga snaći sudbina surovija od smrti.“ Saže se i vršcima prstiju ovlaš dotače ratnikove veđe, a onda povuče ruku i okrete se licem ka sviraču.

„Oči te nisu prevarile, harfisto“, izusti Ahren. „Video si ono što ti je bilo namenjeno da vidiš. Svinjara? Zašto da ne ako on odabere da se tako pojavi? Samo jedan raspolaže takvom moći: lično Araun, gospodar Anuvina, Zemlje smrti.“